

HET THUISSCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 7

KAN IK UW BESTELLING OPNEMEN?

Voorlopig kunnen we alleen thuis 'uit eten', maar Einstein zei het al: 'Logica brengt je van A naar B, verbeelding brengt je overal'. Dus waarom zou het ons niet naar een eetgelegenheid brengen?

Stel je de volgende situatie voor:

Drie vrienden/vriendinnen zitten in een restaurant en mogen hun bestelling opgeven. Ieder van hen blijkt de een of andere diëtaire beperking te hebben en dus moet elk gerecht van de menukaart dat zij bestellen aangepast worden. De ober heeft zijn allereerste werkdag...

- **Schrijf met deze input een verhaal.**

Deadline: woensdag 6 mei a.s. Heel veel schrijfplezier!

SCHRIJFTIP: KIES EEN VERTELPERSPECTIEF

Je kunt je verhaal vertellen vanuit de:

- **IK-PERSOON**
Veel korte verhalen zijn in de ik-vorm (eerste persoon) geschreven. Dit betekent dat jij je als schrijver inleeft in je hoofdpersoon en zijn/haar verhaal opschrijft.
- **DERDE PERSOON**
Maar ook wanneer je ervoor kiest om de derde persoon (hij/zij) te gebruiken, moet je een keuze maken wie je wilt dat de lezer volgt. Het verhaal wordt dan verteld vanuit d'ie persoon, niet dóór, maar wel vanuit die persoon. Dit heet **personale vertelsituatie** (of: **verhulde ik-vorm**.)
- **ALWETENDE VERTELLER**
Er is ook nog de keuze voor de alwetende verteller, de helicopterview. Valkuil: je hebt (te) weinig ruimte om beweegredenen van meerdere personages te belichten. Steeds van perspectief wisselen kan het chaotisch maken, je lezer moet wel met iemand kunnen meeleven.

ALSJEMENOU - DOOR COLINDA VAN DE BILT

Grappig hoe het proces van het schrijven van een verhaal en de gedachten die ik daarover heb alle kanten op kan gaan. Mijn eerste gedachte na het lezen van de opdracht was "Wat moet ik hiermee? Ik denk dat ik maar weekje oversla". Later: "Nou laat ik toch maar kijken wat er uit komt als ik de basisvragen beantwoord die ik gekregen heb bij de workshop. Hmm... Het lijkt alsof het weer een 'zoete wraak-verhaal' gaat worden, net als die van de Camera. Heb ik iets te vereffenen en doe ik dat met mijn verhalen? Heb ik er wel zin in, om weer zo'n verhaal te schrijven? Misschien kijken of ik iets anders kan bedenken. Nee, weet je blijkbaar moet het zo zijn, dus ik ga maar gewoon schrijven en zie wel waar het op uit

komt." En kijk, een verhaal met beetje zoete wraak, maar toch weer anders dan de andere. Ben benieuwd wanneer mijn verlangen naar 'zoete wraak' is vervuld.

"Nee, hè. Niet net nu. Ik dacht dat ik een restaurant uitgekozen had waar ik echt alleen kon zijn." Iemand had het echter blijkbaar niet goed met Tessa voor, want een paar seconden geleden is Marieke, haar stiefzus binnengekomen met haar twee vriendinnen. Apart van elkaar zijn ze best aardig, maar niet als ze bij elkaar zijn. Dan lijkt het voor hen een sport om Tessa te confronteren met al haar onvolkomenheden.

Gelukkig zit Tessa in een nis en hebben Marieke en haar vriendinnen haar nog niet gezien en dat wil ze graag zo houden.

Moeder had haar gevraagd wanneer en hoe ze haar verjaardag wilde vieren. Tessa had gelogen dat ze met vriendinnen ging stappen op de dag van haar verjaardag en in het weekend zou ze haar verjaardag dan voor haar familie vieren.

In werkelijkheid zit ze dus hier alleen in een nis van deze bistro. Ze had even geen zin in mensen die ze kende om haar heen, die van alles van haar wilden. Maar ze had ook geen zin om alleen thuis te blijven, dus zo was ze hier terecht gekomen.

Zij heeft inmiddels haar bestelling al gedaan bij die leuke ober die vertelde dat het zijn eerste dag was. Nadat hij weggelopen was, had ze inwendig "asjemenou" gezegd, haar stopwoordje als ze iets moois of bijzonders ziet, of ergens blij van wordt. Marieke heeft er een hekel aan als ze dat stopwoordje gebruikt.

Ze merkt dat de ober nog wat onhandig is en daar wordt ze zelf ook wat nerveus van, tenminste zo verklaart ze voor zichzelf haar eigen nervositeit.

Hij is op weg naar de tafel van Marieke. Arme ober. Tessa heeft al gezien dat de drie meiden in een vreselijke bui zijn. Zo'n bui waarbij ze het voor iedereen die ze tegenkomen zo lastig mogelijk willen maken en daar dan met elkaar de grootste lol over hebben.

De ober (ze moet zo toch eens vragen hoe hij heet – tenminste als ze dat durft), is nu bij de tafel van Marieke. Blijkbaar voelt hij al aan in welke bui ze zijn, want ze ziet de onzekerheid in zijn ogen, maar ook een blik van 'ze gaan mij er niet onder krijgen'.

"Kan ik jullie bestelling opnemen?"

"Nou, kan, kan, ja dat ligt er aan, kan je dat?" reageert Marieke met een verleidelijke glimlach.

De ober kijkt toevallig in de richting van Tessa en zij geeft hem een begrijpende knipoog. Een snelle glimlach trekt over zijn gezicht als teken dat hij haar begrijpt. Marieke en haar vriendinnen zijn ondertussen nog aan het discussiëren over wat ze willen nemen. De ober kijkt met rollende ogen naar Tessa en zij moet moeite doen om niet hardop te lachen.

De meiden zijn er inmiddels uit en hebben hun keuze gemaakt, maar willen de gerechten zo te horen een stuk ingewikkelder maken dan ze in werkelijkheid zijn. Op behoorlijk flirtende toon geven ze hun wensen door. Marieke wil spaghetti met roomsaus, maar blijkt ineens een koemelkallergie te hebben, dus graag roomsaus zonder melk.

Haar ene vriendin kiest voor de saté maar heeft een pinda-allergie, dus graag een andere saus. De andere vriendin wil de burger met de fruitsaus van mango, kiwi, sinaasappel, maar is allergisch voor kiwi dus....

Na hun reactie dat het zo goed was, op de vraag of dat alles was, loopt de ober weg.

Loopt hij nu bewust langs haar tafel? Hij knikt wel naar haar met een knipoog. Van schrik stoot Tessa haar glas om. Gelukkig is een serveerster net eerder bij haar om haar te helpen, want ze geneert zich rot.

De ober komt wel een nieuw drankje brengen. "Van het huis" zegt hij met een grote glimlach. Tessa voelt zich rood worden, maar hij is al doorgelopen dus heeft dit waarschijnlijk niet gezien.

Tessa probeert haar aandacht bij haar eten te houden, maar met een schuin oog ziet ze hoe de ober de borden met eten naar de tafel van Marieke brengt. Bijna gillend

ontvangen Marieke en haar vriendinnen hem, alsof hij goud komt brengen. Tessa kan aan hen zien dat ze alle drie onder de indruk zijn van de ober, met name Marieke. Aangezien Marieke meestal haar zin krijgt, zeker wat mannen betreft, zakt de moed Tessa in haar schoenen. Ze heeft inmiddels aan zichzelf toegegeven dat zij hem echt wel leuk vindt. Uit de reactie van de ober kan ze dit keer niet opmaken wat hij van de meiden vindt, hij blijft heel netjes en voorkomend.

In tegenstelling tot wat Tessa had verwacht, doen de meiden geen van allen moeilijk over wat ze voorgeschoteld krijgen. Ze zijn juist heel enthousiast.

Hmmm.... Nog slechter teken voor Tessa. Nu kan ze zeker alle hoop wel laten varen. De avond verloopt verder best goed, behalve de grote vlek op haar witte bloes van het rondspattende ketchup als ze haar bord aan de ober geeft. Hij stamelt excuses en vraagt snel een collega of zij Tessa wil helpen.

De meiden blijven met hem flirten, maar iedere keer als hij bij hun tafel staat kijkt hij naar Tessa en lacht. Grrr.... Zo onzeker wordt ze hier van. Op afstand kan ze makkelijk teruglachen en dan weet ze dat met name haar mooie ogen een verblindend effect kunnen hebben. Maar als hij dichtbij haar in de buurt komt verliest ze alle controle.

Marieke en haar vriendinnen vragen direct na Tessa om de rekening. Nadat Tessa heeft afgerekend ziet ze dat Marieke bij het afrekenen een briefje aan de ober geeft. Vast met haar telefoonnummer.

“Oke, dat was het dus”, denkt Tessa, “leuke avond, maar daar blijft het bij.” Tessa loopt naar de kapstok bij de deur om haar jas te pakken. Achter haar hoort ze de ober. “Welke jas is van jou?” “Deze.” Hij pakt de jas en houdt hem omhoog zodat Tessa hem aan kan trekken. Ze voelt zich weer rood worden, maar het lukt om redelijk soepel met haar armen in de mouwen van de jas te glijden. Ze draait zich om, lacht en zegt: “Bedankt en tot ziens” en loopt de deur uit.

‘Zag ik nou ook een blos op zijn wangen? Ships ik weet nog steeds zijn naam niet, maar ja, hij gaat waarschijnlijk toch voor Marieke.’

Ze steekt haar hand in haar jaszak om haar fietssleuteltje te pakken en voelt een briefje.

Mark – 06-38543120

“Asjemenou”.

